

KÜRTLERİN TARİHİ ÜZERİNE VE GÜNÜMÜZ

Konuyu irdelerken tarihi kayıtlara kısaca bakmakta fayda var. Önce Kürt kardeşlerimizin tarihi vesika olarak itibar ettikleri “Şerefname” den bahsedelim. Bitlis’li tarihçi Şeref Han’ın 1597 yılında yazarak padişah III. Mehmet’e sunduğu çok yönlü bir eser. Eserin 1971 yılında Ant yayınları tarafından yapılan baskısının 24. sayfasında şöyle der:

“Hazret-i Muhammed’in peygamberliğinin ünü ufuklara yayıldığı, İslamiyet’in çağrı sesinin yankısı dünyanın her tarafına yansıdığı, ülkelerin kralları ve memleketlerin iklimlerin sultanları bu yeni görünümle ilgilenip, bu yüce Efendi’nin önünde eğilmek ve O’na bütün içtenlik ve coşkuluklarıyla itaatlerini sunmak şerefini kazanmak istedikleri zaman; o sırada Türkistan’ın en büyük hükümdarlarından bir olan Oğuz Han, Medine-i Münevvere’de bulunan, peygamberlerin övüncü ve yaratılmışların Efendisi’ne bir heyet gönderdi. Bu heyetin başında da Kürt büyüklerinden ve ileri gelenlerinden Buğduz adlı bir kişi vardı...”

Kürtçe konuşan insanlarımız o dönemlerde bu anlayışta olduklarından Batıların bizi içten yıkmaya çalışmaları etkisini gösterene kadar hiçbir sorun çıkmadı. Hattâ Türkmenler “Celali İsyanları” adı altında başkaldırılar yaparken Kürtçe konuşan kardeşlerimiz hep devlet yönetiminden yana oldular. Aslında bugün de öyleler. Öyle olmasaydı PKK’nın 5.000 elemanı varken, 75.000 dolayında Devleti için canını ortaya koyan Korucu olur muydu?

Günümüzde ise Batılılar, henüz Kürt dediklerine bir ata bulamamışlardır. Batıların dikte ettirdikleri bazı iddialara göre Kürtler, Med’lerden gelmektedir. Nitekim Türkiye dışında kurdukları TV nin adı da Med TV dir.

Tarihi verilere bakarsak Medlerin nereden geldikleri bilinmemektedir. Ancak M.Ö. 6. yüzyılda tarih sahnesine çıkmışlardır. Bugünkü İran’ın kuzeybatısında yaşamışlardır Sonra İran’ın güneybatısında yaşayan Persler ile birlikte Anadolu’da Ermenilerin de yaşadıkları bölgeleri zapt etmişlerdir (M.Ö. 590). Fakat M.Ö. 550 yılında Persler yönetime tek başlarına hâkim olurlar. Sonrasında Medlerden bahsedilmez. Tarihçiler Medlerin Perslerle evlenerek karıştıkları ve Persleştikleri düşüncesindedir.

Bazı tarihçiler Medlerin Anadolu’nun güneyine gelerek Ermeniler ile iç içe yaşadıklarını iddia ederler. Burada bir soru akla gelmektedir. Zerdüş dinine inandıkları söylenen Medler, Roma gibi sert bir devletin hem de semavi bir dini yaymaya çalışmasından hiç mi etkilenmemişlerdir? **Yan yana yaşadıkları Ermenilerin tamamı Hıristiyan iken, güya Kürtlerin atalarıdır denilen Medlerin tamamı olmasa bile, bir kısmının Hıristiyan olmasından daha kabul edilir ne vardır?** Nitekim aynı bölgelerde yaşayan ve farklı bir soydan gelen Arapların bile Hıristiyan olanları ve eserleri var.

Hâlbuki tarihte Anadolu’da Kürt adının geçmeye başladığı dönem Türklerin gelişiyledir. Nitekim tarihte Hıristiyan Kürt kilisesinden veya bir başka eserlerinden hiçbir kayıtlarda bahsedilmez. Bu garip durum nasıl açıklanabilir?

Peki, Kürtler, Medlerin devamı olmadığına ve Asurlulara da bağlayacak ciddi bir bilgi olmadığına göre gerçeğe yaklaşmak için nasıl bir yol izlemek gerekir. İşte “Şerefname” adlı ciddi eser burada kendini bütün ihtişamıyla gösteriyor. **Temelsiz bazı iddiaları bırakıp Şerefname’de anlatılanları takip edersek, Türklerle Kürtler, Anadolu’ya birlikte geldiler fikrine ulaşırız. Zaten bölgede Türklerden önce kurulmuş, kendi adına para bastırılmış, tarihçilerin doğruladığı hiçbir Kürt Devletinden bahsedilmez.**

Batılıların Kürt Devletleridir diye dikte ettirmeye çalıştıkları şunlardır: Alamut (Hasan Sabbah kurmuş, 1034), Alamut Ziyar (Hasan Sabbah yıkılmış, 1011), Hamdani (944-1039), Mervani (981-1087), Sedadi (951-1164? Soru işaretinin nedeni devleti Melihşah’ın yıktığı şeklinde kendilerinin not düşmesidir.), Büvayhoğulları (934-1050), Eyyubiler (1175-1193), Gurlar (1148-1214).

Bunlardan Hasan Sabbah İranlıdır ve Şii’dir. Kürtler böyle değildir. Zaten Hasan Sabbah 1011 yılında Alamut Ziyar Devletini yıktıktan sonra kendi devletini kurmak için neden tam 23 yıl beklesin? Diğer devletlerden Büveyhoğulları ve Eyyubiler hariç, aşiret hâkimiyeti dışında bir güçlerinin olduğu bilinmemektedir. Abbasilerin zayıfladığı, Selçukluların yeni geldiği bu dönemde bazı guruplar kendi başlarına buyruk davranmış olabilir. Ama bunların Kürt olduğu konusunda bile bir bilgi net değil.

En güçlü devlet olan Büveyhoğulları konusunda ise, tarihçilerin görüşü Sasani kökenli olduklarıdır. Diğer taraftan tarihçi [İbn Haldun](#)’a göre ise Selahaddin Eyyubi’nin ataları, [Yemen](#)’in [Himyeri](#) vilayeti eşrafından Hezbâniyye Kürtlerinin *Ravvadi* aşretine mensup [Araplardandı](#). Eğer bu doğru ise Kürtlerin geçmişleriyle ilgili olarak Batılıların ortaya attığı bütün iddialar mesnetsiz kalır. Yanlışsa Eyyubilerin soyları net değil demektir. Nitekim Selahaddin Eyyubi’ye Türkler ve Araplar da sahip çıkmaktadır. Yani henüz kesin bir bilgi elde yoktur. Ayrıca da kurduğu devlet kendisinden sonra dağılmıştır.

Diğer taraftan Gur Devleti (1148-1214) ise, Kuzeydoğu İran’da kurulmuştur. Devletin yeri, Kürtlerle ilgili olarak dikte edilenlerle uyumsuz. Kürtler, Yemen’de ya da Fırat Havzasındalar derken Kuzeydoğu İran’da nasıl hem de diğer devletlerin kuruluşundan sonra devlet kurarlar. Bir taraftan Türkler akın akın Anadolu ve Ortadoğu’ya gelirken Kürtler nasıl aradan doğuya doğru gitmişler de devlet kurmuşlardır. Gur devletini Harzemşahların yıktığı bilinmektedir. Ancak bir süre sonra Moğol istilâsından birlikte kaçarlar. Anadolu’ya gelenler arasında hem Gurlar hem de Harzemşahlar vardır. Tarihçiler Gurların Türk olduğunu yazarlar. Eğer Gurlar Türk ise, devletin Kürt olduğu yanlıştır. Gurlar Kürt ise, Harzemşah Türkleriyle karımışlar ve Anadolu’ya birlikte gelmişler demektir.

Türklerin Orta Doğu bölgesine gelmeleri 674 yılında başlar. Bir süre sonra buralarda rahat edemezler ve Raşit El-Türki adlı evliya bir şahsiyetle birlikte Mısır’a giderler. Mısır’a göçler devam eder. Burada Tolunoğulları Devletini kurarlar (868). Ancak Türklerin Ortadoğu bölgesine gelmeleri de sürer. Bilhassa Selçuklularla birlikte gelenler Anadolu’nun içerisinden çok, Orta Doğu ve Güney Anadolu bölgesine yerleşmişlerdir. Çünkü ilk önce Bağdat ve civarı fethedilmiştir (1055). Anadolu’daki Türk nüfusunun yoğunlaşması Moğol istilâsının önünden kaçanların gelmesiyle olmuştur.

Konuyu bahsetmemizin sebebi, Türklerin yoğun olarak ilk geldikleri bu bölgelerde günümüzde daha az sayıda olmalarının nedenlerini sorgulamaktır. Bölgede Selçukluların parçalanmasından sonra Dulkadiroğulları Beyliği hüküm sürmüştür. Bu beylik, 1515 yılında Yavuz Sultan Selim döneminde Osmanlı egemenliğine girmiştir. Bilindiği gibi Yavuz Sultan Selim, Şah İsmail ile olan mücadelesinde Doğu Anadolu'daki Türk boylarını küstürmüştür. Yavuz'un hedefi aynı zamanda Mısır'daki Ed Devlet-it Türkiye olarak bilinen Memlûkluları da egemenliği altına almaktır. Dolayısıyla güneydoğu Anadolu'da kendisine destek arar. Kürtlerin askere alınmayacakları ve vergi vermeyecekleri hususunda bir ferman çıkarır. Bu fırsattan yararlanmak isteyen bazı aşiret ileri gelenleri tercümanlar aracılığıyla kendilerini devlet kayıtlarına Kürt olarak yazdırırlar.

Tarihi konuları irdelemeye devam edersek, yazılacak çok şey olduğundan konumuza fırsat kalmaz. Bu nedenle **gerçeklere ulaşmak istiyorsak, tarih konusunda anlatılanları sorgulayarak değerlendirmemiz gerekir** diyerek burada noktalayalım.

Gelelim günümüze. Türkler ve Kürtçe konuşan insanların tamamı Müslüman'dır. Evlilik yoluyla birbirlerine karışmışlardır. Okulda, işyerlerinde, derneklerde, vakıflarda, devlet dairelerinde, siyasette vb. birlikte yan yana çalışmaktadırlar. Kürtçe konuşan bir insan Türkiye'nin her köşesinde işyeri açmakta, sonunda o bölgeleri temsilen milletvekili bile olmaktadır. Dolayısıyla herhangi bir ayırım söz konusu değildir. **Türkiye'deki demokrasi anlayışı ve hukukun uygulanış hataları ise, herhangi bir kesime özel değildir. Bütün vatandaşlara şamildir.**

Peki, durum böyle huzur içerisinde iken PKK neden ortaya çıkmıştır? PKK'nın öncü kuruluşlarının başlangıcı Devrimci Doğu Kültür Ocaklarıdır. Etnik amaçlı Marksist anlayıştaki kuruluşların derdi hiçbir zaman halkın iyiliği ve huzuru olmamıştır. Eğer öyle olsaydı PKK, önce Kürtçe konuşanları mı öldürmeye başladığı? Neredeyse 20.000 kişiye yakın Kürtçe konuşan insanımızı, hem de çocuk, kadın demeden vahşice katleder miydi? Halkın dindarlık seviyesinde Müslüman olduğu bölgede, Marksist temelli bir kuruluş halkını öldürürken onların iyiliğini düşündüğüne nasıl inanılır?

PKK'yı halkın tanınması 1984'te Eruh baskınıyla başladı. Ancak bu tarihten önceki yıllarda yine Kürtçe konuşan insanlarımızı yönelik 300 civarında faili meçhul cinayetler işlemişlerdir. **Yani PKK'nın ortaya çıkışı öyle iddia edildiği gibi, Diyarbakır Cezaevindeki uygulamalara tepki olarak değildir.** PKK'nın açıktan harekete geçtiği bu tarihler, ABD'nin Sovyetler Birliğini yıkmak için "yıldızlar savaşı" adını verdikleri çalışmaları yaptıkları dönemdir. ABD, Sovyetlerin yıkılmasıyla ortaya çıkacak Orta Asya Türk Devletlerinin, Türkiye ile ortak hareket etmelerini istemiyordu. Böyle bir ihtimali önlemek için, Türkiye'nin başının dertte olması ve yeni devletlerle ciddi olarak ilgilenememesi gerekirdi. Nitekim PKK sayesinde ABD, bu hedefine ulaştı. Türkler yeni oluşan ortamdan gereğince faydalanamadılar. ABD, Orta Asya'yı kendisi için Allah'ın bir lütfu gibi gördü ve kendince gereğini yaptı.

Diğer taraftan Öcalan sadece bir isyancı olsaydı, yani bazı merkezlerin piyonu olmasaydı, bugün hayatta olur muydu sorusunun cevabı çok önemli.

Gelelim diğer vatandaşlarımızın anlayışlarına. PKK'nın Türkiye'ye verdiği zararları ölçmek mümkün değil. 30.000 civarında insanımız Hak'kın rahmetine kavuştu. Ülkenin her yöresinde PKK tarafından şehit edilmiş evlatlarımız var. Maddeten verdiği zararlar ise ölçülemiyor. Bütün bunlara karşılık hiçbir kuruluş Kürtçe konuşan insanlarımıza "siz de onlardansınız" diyerek herhangi bir karşı saldırıda bulunmuş mudur? Böyle bir olayı duyan, bilen var mıdır?

Ama Almanya'da 29 Mayıs 1993'te Solingen'de hiçbir olaya karışmamış, Almanya'ya çalışarak hizmet eden Amasyalı Genç ailesinin evi yakıldı. 2006 yılı başında Alman Başbakanı Sayın Merkel öncülüğünde okul içerisinde teneffüslerde bile Türkçe konuşma yasağı getirildi. Aynı uygulama Hollanda'da da yapıldı.

ABD, 28 Şubat 1993'te David Koresh liderliğindeki Devidyen tarikatının çiftliğini 51 gün kuşatma altında tuttu. Önce yaşanan çatışmalarda birkaç tarikat mensubu ve devletin FBI ajanı öldü. Sonrasında 75 tarikat mensubu çiftlikte yanarak öldü. Bu olay tarihe Waco Katliamı olarak geçti. ABD yönetimi katliamla suçlandı. Diğer taraftan ABD, Irak'a Saddam'ı devirip demokrasiyi ve barışı getirmek için müdahale ettiğini iddia etti. Ama sonuç, 700.000 den fazla ölen ve milyonlarca yurdundan olan insan.

Yani demokrasi havarisi ülkelerde kendi halindeki insanlar bile katledilirken, Türkiye'de PKK'nın zulmüne rağmen halk içerisindeki barış ve hoşgörü sürüyor.

Milletimiz bölgemizde "Osmanlı Barışı"nı kurma çabasındadır. Kürtçe veya bir başka dilde konuşan insanlarımızı kardeşleri olarak görmektedir. Nasıl Kıbrıs'a, Bosna'ya yardıma koştuysa, Saddam'ın zulmünden kaçan Kürtçe konuşan kardeşlerine kucak açmışsa, başlarına yeni bir sıkıntı gelirse onu da aşmak için bu millet yine koşacaktır.

Kürtçe veya diğer bir dili konuşan insanlarımız bizim için değerlidir. **Bu insanların geleceği**; hiç gözlerini kırpmadan bebekler dâhil 20.000'e yakın Kürtçe konuşan insanımızı katleden **Marksist zihniyetli PKK'nın insafsızlığına bırakılamaz.** Aynı şekilde Irak'ın kuzeyinde kendi küçük aşireti dışında kalan Kürtçe konuşan kardeşlerimizi korkutarak, ezerek sömüren ve 2 Milyar Dolar şahsi serveti olduğu tahmin edilen Barzani'ye de bırakılamaz. İster Türkiye'de isterse Türkiye dışında yaşasınlar Kürtçe konuşan bütün kardeşlerimiz, devletimizin şefkatli kanatlarının altındadır.

Bu kardeşlerimizi marabalıktan vatandaşlığa yükseltmeye çalıştığımız gibi, hukukun üstünlüğü içerisinde huzurlu ve refahtan yeterli paylarını alarak yaşatmak devletimizin ve milletimizin görev addettiği bir husustur.

Ama bütün bu güzellikleri gerçekleştirebilmek için önce güçlü ve düzgün işleyen bir devlet düzeni olmalıdır. Türklerde her zaman devlet, "ebed müddettir". Osmanlılar devletleri içerisindeki her guruba hoşgörü ile yaklaşmışlar ve onlara hizmeti esas edinmişlerdir. Fakat devletin bekası için gerektiğinde, oğullarını ve kardeşlerini feda etmişlerdir. Hiçbir isyana hoşgörü ile bakmamışlardır.

Devlet, kendini daha düzenli yönetebilmek için Millet'in kurduğu en büyük teşkilattır. Bu sebeple devletin bekasını temin etmek için gayret göstermek millet'in

asli görevidir. Devlet yönetimindeki aksaklıkları düzeltmek için millet, demokratik yolları kullanmalıdır. Terörle, insanları öldürmeyle, arabaları vb. yakmayla veya üzerine düşen vazifeleri kendisi yerine getirmeyerek her Őeyi devletten bekleme gibi davranışlarla aksaklıklar dztilmez. Sadece devleti yönetenler değil, vatandaşlar da kendilerini sorgulayarak öz eleştiri yaptıkça devletin işleyişi de düzelecektir.

Bir ülkenin milleti ve devletiyle gelişebilmesi için ticaret hukukunun ve Amme Alacakları Kanununun da diğer hukuk kuralları gibi bütün bölgelerde geçerli olması gerekir.

İsmail Hakkı KP